



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνον — δὲ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γὰρ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δὲ καφράγκα καὶ στὸ χέρι.

Ἦδη τριακοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἑννιακόσα τέσσαρα καὶ δέκα,
τοὺς ἐχθροὺς, Πατρίδα, κτύπα καὶ πελέκα.

Εἰκοσιδύο τοῦ Νοεμβρίου,
ὕμνοι πολέμου τὰ μάλ' ἀγρίου.

Χίλια καὶ δεκαπέντε καὶ μὲ τρακόσ' ἀκόμη,
μὲ πρόσφυγας παντοίους ἐγέμισαν οἱ δρόμοι.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος**

Α'.

Φ. — Θαρρῶ πῶς εἶμαι, Περικλῆ, σὲ κρασοκατανύξεις...
κάποιος κτυπᾷ τὴν πόρτα μας καὶ πῆγαινε ν' ἀνοίξης.

Π. — Σοῦ φαίνεται, βρε Φασουλῆ...

Φ. — Κάποιος κτυπᾷ, φωρίτη.

Π. — Κανεῖς σοῦ λέω δὲν κτυπᾷ καὶ στὸ δικό μας σπῆτι.

Φ. — Θαρρῶ πῶς ξανακτύπησε... χαμπάρι δὲν ἐπῆρες;
μήπως κανένας πόλεμος εὕρισκετ' ἐπὶ θύραις;

Π. — Θὰ φᾶς καμμιὰ ξανάστροφη γι' αὐτὰ τὰ καλαμπού-
[ρια].

Φ. — Σύρε ν' ἀνοίξης, Περικλῆ... ξανακτυπᾷ μὲ φούρια.

Π. — Μοῦ φαίνεται σὰν Βούλγαρος, σὰν ἕνας Ἀρκουδιά-

Φ. — Καὶ τέτοιαις ὥραις τί ζητεῖ; [ρης].

Π. — Νὰ τοῦ γενῇ μιὰ χάρις.

Φ. — Πές του νὰ πάψῃ, Περικλῆ, νὰ λήῃ σαχλαμάραις,
ἐμεῖς δὲν ἔχομε καιρὸ νὰ κάνωμε καὶ χάρις.

Π. — Ῥώτησέ τον τί ζητεῖ;
Στὴ χεροῦκλα του κρατεῖ
ἕνα δίσκο καὶ μαχαίρι,
κι' ἐπιμόνως ἀπαιτεῖ
νὰ τοῦ δώσουν ξένα μέρη.

Ἵψος ἔχει διακονίᾳ,
φαίνεται καὶ παλληκάρι
καὶ ξαπλᾷ τὸ ζωνάρι.

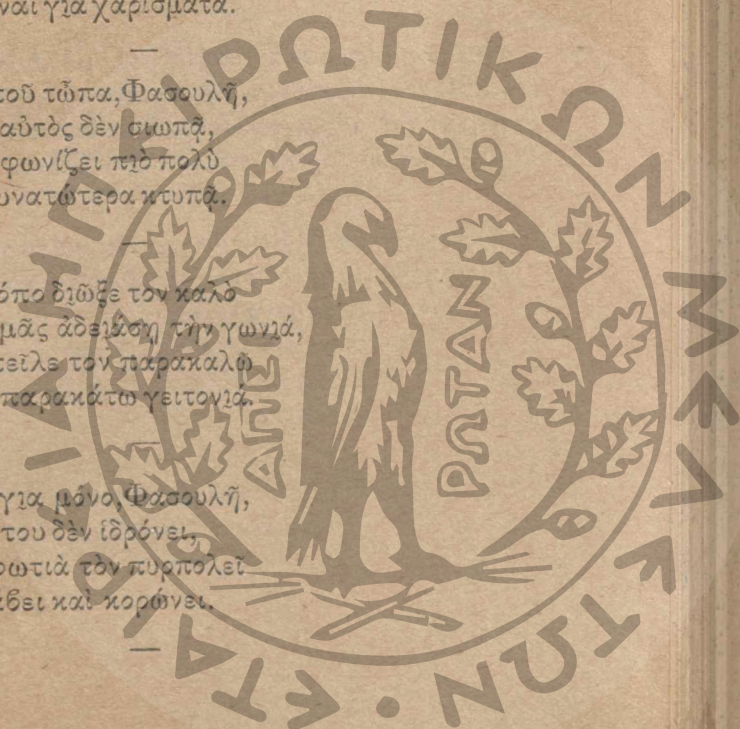
Ἔλα νὰ τὸν ὄῃς... χορεύει
μὲ πολεμικὴ μανία,
καὶ φωνάζει πῶς γυρεύει
κι' ἀπὸ μᾶς Μακεδονία.

Φ. — Πές του, καὶ μὲνε Περικλῆ, νὰ πάψῃ τὰ γκαρίσματα,
καὶ τόνισέ του σθεναρῶς
ὅτι κατάλληλος καιρὸς
δὲν εἶναι γιὰ χαρίσματα.

Π. — Ἐγὼ τοῦ τῶπα, Φασουλῆ,
ὅμως αὐτὸς δὲν σιωπᾷ,
καὶ ξεφωνίζει πῶς πολὺ
καὶ δυνατώτερα κτυπᾷ.

Φ. — Μὲ τρόπο διώξε τον καλὸ
κι' ἄς μᾶς ἀδείξῃ τὴν γωνιά,
καὶ στείλῃ τον παρακαλῶ
στὴν παρακάτω γειτονιά.

Π. — Μὲ λόγια μόνο, Φασουλῆ,
ταῦτί του δὲν ἰδρώνει,
πάλι φωτιά τὸν πυρπολεῖ
κι' ἀνάβει καὶ κορώνει.



Νάτος... γυμνώνει τὸ σπαθί
κι' ἐγούρλωσε τὰ μάτια...
Φ. — Πές του νὰ πάη νὰ χαθῇ,
στείλε τον' στὰ κομμάτια.

Π. — Ἐγὼ τὸν στέλλω, Φασουλῇ, μὰ τοῦτος ὁ μαγκούφης
μένει μὲ τὴν ἀξίωσιν μιᾶς ἐλπίδος κούφης.
Φ. — Γι' αὐτὰς τὰς ἀξιώσεις του, γι' αὐτὰς τὰς ἀπαιτήσεις,
εἰπέ του κι' ἀπὸ μέρους μου πολλὰς εὐχαριστήσεις.

Π. — Ἀπ' ὅλους θέλει συνδρομάς,
κι' ἀγρίως ἀπειλεῖ κι' ἐμὰς
κι' ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα.

Βαστώντας δίσκο καὶ σπαθί
θέλει κι' αὐτὸς νὰ πληρωθῇ
γιὰ τὴν οὐδετερότητα.

Φ. — Καὶ ποιὸς τοῦ λέει τοῦ βλακὸς
οὐδέτερος νὰ μείνῃ;
σὺν κι' ἄλλοτε πολεμικὸς
ἄς πῆσῃ στὸ καμίνι.

Καὶ τάχα ποιὸς τὸν ἔσφιξε καὶ τοῦτον τὸν ἐρίφη
ν' ἀπλώνῃ μόνο τραχανᾶ
κι' ἀγρίως νὰ μὴν ἀκονᾷ
Κομητατζήδων ξίφη;

Θέλει κι' αὐτὸς οὐδέτερος νὰ στρώνῃ τὴν ἀρίδα
νομίζοντας σὺν ἔξυπνος πῶς καὶ θὰ κερδίσῃ;
θέλει κι' αὐτὸς μὲ τῆς Ἀντάντ νὰ πάῃ τὴν μερίδα;
κανέννας, Περικλέτο μου, δὲν θὰ τὸν ἐμποδίσῃ.

Ἄθλους ἐπόθησε κλεινοῦς;
θέλει νὰ πάρῃ φῶρα;
τοῦ' κἀπνισέ' στοὺς Γερμανοὺς
νὰ προσκολλήσῃ τώρα;

Θέλει κι' αὐτὸς νὰ συνταχθῇ μαζὶ μὲ τὸ Ντιδάνι;
καθένας εἶν' ἐλεύθερος τὸ κέφι του νὰ κἀνῃ,
μήτε κανέννας παντελῶς δὲν ἔχει δικαιώματα
στῶν ἄλλων τὴν πολιτική, στῶν ἄλλων τὰ καμώματα.

Ὅ, τι κι' ἂν κἀν' ἡ Βουλγαριὰ' στοῦ κόσμου τὴν ἀντάρα
ἔμεις γι' αὐτὸ δὲν δίνουμε μιὰ κἀλπικη πεντάρρα.
Δόξα μεγάλη καὶ τιμὴ
σ' ἐκείνης τὴν ὄντοτητα,
μὰ νὰ μὴ θέλῃ πληρωμὴ
γιὰ τὴν οὐδετερότητα.

Ἐμεῖς δὲν θὰ πληρώνουμε
τὴν στάσιν τῶν γειτόνων,

καὶ θὰ τοὺς μπαγλαρώνουμε
καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον.

Κι' ἂν ἀμοιβῇ γυρεύουμε' στὴν ἀψογή των δράσι
κι' ἐμεῖς ζητοῦμε πληρωμὴ γιὰ τὴν δική μας στάσι.

Γιατί κι' αὐτοὶ δὲν ἐκτιμοῦν
τὴν στάσι τὴν δική μας,
ἀλλὰ' στὴ γύμνια των χυμοῦν
ν' ἀρπάξουν τὸ βρακί μας;

Θυμήθηκαν τὰ πρῶτά των,
δὲν ἔλλαξαν τὴν νότα των,
τὴν ἴδια καὶ τὴν ἴδια.

Κι' ὅταν τὴν πόρτα μας κτυποῦν
καὶ μὲ φωναῖς ταῦτιτὰ τρυποῦν,
θ' ἀκοῦνε ξεκουμπιδια.

Ἀρκοῦδα πολυφίλητη
καὶ κοσμαγαπημένη,
Ἀρκοῦδα γλυκομίλητη,
μὰ καὶ μπουμπουνισμένη.

Οὐδετερότητ' ἂν ποθῇς
στὴν ἀνακατοσοῦρα,
γιὰ τοῦτη δὲν θὰ πληρωθῇς
στῶν ἄλλων τὴν καμποῦρα.

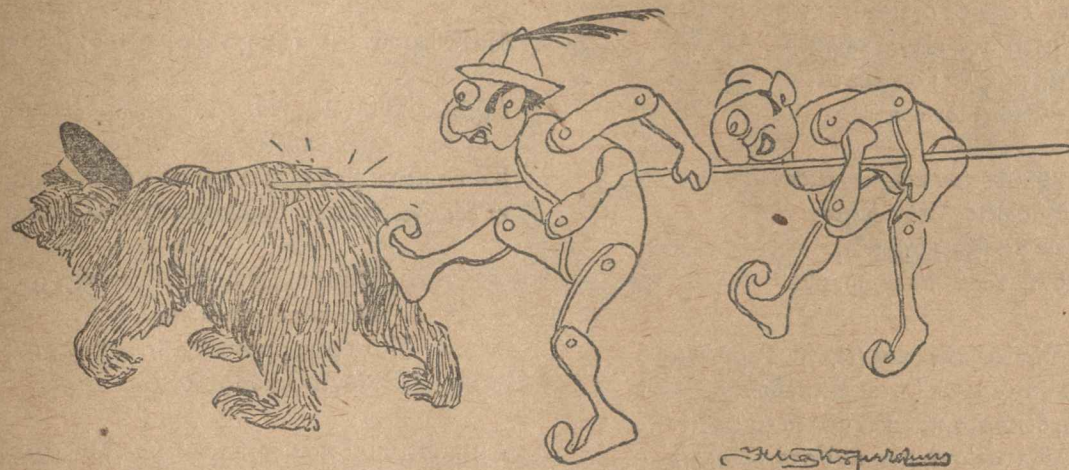
Κι' ἂν σὺν τὸν λύκο χαίρεσαι μὲς' στὴν ἀνεμοζάλη
κι' ὅλο γυρεύεις πάλι,
κι' ἂν δεῖξουν γείτονες γιὰ σὲ πολλὴ γαλαντομία
σ' αὐτὴν τὴν τρικυμία.

Ἐγὼ σοῦ λέω, Βουλγαριά,
κατέβασε τὸ χέρι,
θὰ σοῦ μαζέψω τὰ λουριὰ
μαζὶ μὲ τὸν Δευτέρη.

Β.

Π. — Τάμαθες, βρὲ Φασουλῇ;
τρὶς ἄλλοί μας, τρὶς ἄλλοι.
Ἡ γειτόνισσα μὲς' στ' ἄλλα
μᾶς ζητεῖ καὶ τὴν Καβάλλα.

Φ. — Κι' ἐγὼ λέω, κασιδιάρη,
ὅτι κι' ἡ Θεσσαλονίκη
ἐθνολογικῶς ἀνήκει
μοναχὰ' στὸν Ἀρκοῦδιάρη.



Ὁ τροπαιοφόρ' Ἀρκοῦδα,
ἔξαναπήδα καὶ τραγοῦδα.
Μέσα σὲ πολέμων κρίσεις
καὶ σὲ κόσμου σάρωμα
γύρευε παραχωρήσεις
γὰ νὰ τρῶς μπαγλαρώμα.

Κι' ἀπορῶ μὰ τὴν ἀλήθεια πῶς ἀκόμη τὴν κρατοῦμε
καὶ δὲν τοὺς τὴν παραιτοῦμε.
Ἀπορῶ πῶς δὲν τοὺς λέμε: χάρισμα σὲ σὰς κι' ἐκείνη,
καὶ χαλάλι νὰ σὰς γίνῃ.

Π. — Καὶ τὸ πόδι των πατοῦν
καὶ τὴν Ἠπειρὸ ζητοῦν.
Κι' αὐτὴ σκούζουν εἶναι κι' ἦτον
ἀπὸ χρόνους ἰδική των.

Φ. — Ἀς τὴν πάρουμε καὶ τοῦτη, μὲ Βουλγάρους μὴ μαλ-
ποῦ βρυχῶνται σὺν λειοντάρια, [λῶνης,
σ' ὅ, τι θέλουν καὶ δὲν θέλουν μόνο - νὰ τοὺς φασκελώνῃς
καὶ μὲ χέρια καὶ ποδάρια.

Μὴ τὴν κἀπα των πατῆς,
μὴ μὲ τούτους συζητῇς
μὲς' στὴν κοσμοχλασιὰ.

Μὴ τὴν φλόγ' ἀναρριπίξῃς,
καὶ μ' ἐκείνους μὴν ἐλπίζῃς
πῶς θὰ πιάσῃς χαρτοσιὰ.

Ἀφῆσέ τους νὰ σφυρίζουν,
ἄφῆσέ τους νὰ γκαρίζουν
τὴν οὐδετερότητά των.

Καὶ χωρὶς καμμιά κουδέντα
διασκεδάξῃ καὶ γλέντα
μὲ τὰ τόσα χωρατὰ των.

Π. — Τῆς Ἀνατολῆς οἱ Πρῶσοι,
ποῦ δὲν ἔχουν βάλει γινῶσι

στὸ ξερό τους τὸ κεφάλι,
βγάζουνε μπελάδες πάλι.

Τῆς Ἀνατολῆς ἡ τζόγια
μὲ μπουμπουνισμένα λόγια
ξυγκυκᾷ καὶ συνταράττει
τὰ Βαλκανικὰ τὰ κράτη.

Ἡ καλή μας Ἀρκοῦδιτσα,
ποῦ τὴν προστατεύουν ὅλοι,
πάλι κάνει περιδῶλι
τῶν γειτόνων τὴν καρδίτσα.

Γι' αὐτὴν ὅλα γάλα μέλι,
δώσετέ της ὅ, τι θέλει,
κάνετε της κάθε χάρι.

Νὰ κι' αὐτὸ καὶ τᾶλλο μέρος
εἰς τὴν δρῶσαν οὐδετέρως,
πρὶν μονάχα μούντζαις πάρῃ.

Φ. — Ὁ Βούλγαρος ὁ φίλος,
παράποτε στωμύλος
ἐλπίζει τὴν κτίσιν
κι' Ἀνατολὴν καὶ Δύσιν.

Δείχνει πολλὴν περνοῖαν
μὲ τὴν οὐδετερότητα,
καὶ τόσην εὐκρίνεια
καὶ τόσην ἐντιμότητα.

Καὶ Τσάρος δνειρεύεται
νὰ μ'μπῇ στὴν Πόλι τώρα,
κι' ἄς πάη νὰ κουρευῆται
κι' ἀντίο Λεονώρα.

Ἀκούστε τον πῶς κελαῖδεῖ
διπρόσωπος ὁ τὸν Αἶμο,
ἤξεις ἀφήξεις δηλαδὴ,
οὐ θνήξεις ἐν πολέμῳ.

Εἶναι μαζί με τὴν Ἀντάντ καὶ με τὴν Γερμανία
καὶ με τῆς δύο σύμμαχος ζητεῖ Μακεδονία.
Θέλει νὰ τῶχῃ διπορτο, καὶ σὰν ξυπνὸ κεφάλι
νὰ προσανατολίζεται στὴ μία καὶ στὴν ἄλλη.

Π.—Τῆς Ἀνατολῆς οἱ Πρῶσσοι βρίσκουν θαυμαστάς σὰν
ἐν τοσοῦτῳ γεγονότα [πρῶτα,
θὰ συμβοῦν σημαντικὰ
καὶ πολὺ τρομακτικὰ.

Φ.—Τί μοῦ λές, βρε Περικλέτο;

Π.— Πῶς; δὲν ἔμαθες ἀκόμη
πῶς τῶν Ἰταλῶν οἱ Πρέσβεις θὰ συγκεντρωθοῦν στὴ Ρώμη;
Εἰς αὐτὴν θὰ μαζεθοῦν,
φεύγει τώρα κι' ὁ Μποσδάρι,
λένε πῶς θὰ σηκωθοῦν
κι' οἱ φρατέλοι στὸ ποδάρι.

Φ.—Κι' ἐγὼ τοιοῦτον γεγονὸς σημαντικὸν τὸ κρίνω.

Π.—Θὰ γίνῃ σύσκεψις ἐκεῖ μαζί με τὸν Σονίνο,
καὶ θὰ συνέλθουν Πρεσβευταὶ μεγάλης σπουδαιότητος
νὰ συσκεφθοῦν ἀπὸ κοινοῦ
πῶς θὰ δογῇ κι' ἡ Μακαρονοῦ
ἐκ τῆς οὐδετερότητος.

Φ.—Κι' ἂν πάθουν κι' οἱ φρατέλοι μας μαζί με τὸν Σονίνο
πολέμου πυρετόν,
ποῦ τίποτα γι' αὐτὸν
δὲν κάνει τὸ κινίνο,
κι' ἂν πέσουν μέσα στὴ φωτιά κι' οἱ φίλοι μας φρατέλοι
κουκοῦτσι δὲν με μέλει.

Ἀπείρακτος ἐπιθυμῶ διὰ παντὸς νὰ μείνω
ὅσας φλόγας τῆς καταστροφῆς,
καθὼς οἱ παῖδες τῆς Γραφῆς
ἐν τῇ φρικτῇ καμίνῳ.

Κι' ἂν ὀλ' ἡ πλάσις βρέμεται
καὶ τὴν σπαράζουν θρήνοι,
κι' ἂν μιὰ ρομφαία κρέμεται
ἀπάνω μας πυρίνη.

Ἐγὼ στὴν χειμωνιάτικη ξαπλόνομαι ἑλικάδα
κι' ἀκούω πῶς κατέστρεψε σεισμὸς καὶ τὴν Λευκάδα,
κι' ἔχομε τώρα τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Λευκάδος θύματα
κι' ἄλλα δεινοπαθήματα.

Χρόνοι στὴν ἀνθρωπότητα δὲν ἤλθαν ὀλδιώτεροι,
μᾶς πέφτουν τάχα θὰ βροχή,

καὶ τέτοια λέγουν ἐποχὴ
δὲν ἐνθυμοῦνται σήμερα μήτε κι' οἱ γεροντότεροι.

Διμοί, σεισμοὶ καὶ πόλεμοι... καιρὸς εὐτυχισμένος
γὰ τῶν θνητῶν τὸ γένος.

Κουνήματα, βρε Περικλή, σὲ πόλεις καὶ χωριά,
κι' ἔξαφνα βλέπεις θάλασσα τὴν ἄλλοτε στεριά.

Φεύγω πρὸς ἀτακτον φυγὴν,
δὲν ξέρω τί νὰ πῶ...

Ἄρης βροντῶν ὑπὲρ τὴν γῆν,
Ἐγκέλαδος ὑπὸ.

Διμοί, σεισμοὶ καὶ πόλεμοι... μηδεὶς ἀμφιβαλέτω
πῶς ὄλθος θάλλῃ περισσὸς σὲ τούτους καὶ σ' ἐκείνους,
οὐχ ἥττον ἤθελα ταῦτιά νὰ κλείσω, Περικλέτο,
πρὸς τὸ παρὸν τοῦλάχιστον νὰ μὴν ἀκούω θρήνους.

Π.—Κι' ἐγὼ γὰρ τοῦτα ποῦ μοῦ λές, ξυλένιε φαρμασόνο,
πέρνω τὸ ραμπαδόξυλο καὶ σὲ ξυλοφορτόνω.

Ολίγοι στῆχοι στὸ φτερό
κατάλληλοι γὰρ τὸν καιρό.

Χειμῶνας ἦλθε, σύννεφα, χιόνια,
τάνθη σκορπίσανε κι' ἡ μυρωδιάς,
κι' ἀρχίζουν τσάγια μὲς στὰ σαλόνια
κι' ἀρχίζουν σάχλαις καὶ μπρίτες βραδείας.

Χειμῶνας ἦλθε... μὲς στ' ἄσπρο χιόνι
κόκκινο ρεῦμα κατρακυλᾷ,
μπὰ μ'μποῦμ βρυχάται φρικτὸ κανόνι,
κι' ἐμεῖς περνοῦμε πολὺ καλά.

Χειμῶνας ἔφθασε... μεγάλη φόρα
πέρνουν κι' οἱ Πέρσαι, πέρνουν κι' οἱ Μῆδοι,
κι' ἐμεῖς οὐδέτεροι τρυφοῦμε τώρα
μέσα στὰ πλούτη τοῦ Διομήδη.

Κλαῖς τὴν ἀθλίαν τὴν ἀνθρωπότητα
κι' ἀκούς Καρπάθια καὶ Κίαν στα χόβα,
κι' ὅσοι κηρύπτουν οὐδετερότητα
ὄλοι γὰρ πόλεμο κάνουνε πόδα.

Χειμῶνας πλάκωσε... τὸ πᾶν τρομάζει
πολέμου κλύδων, πολέμου δίνη,
ὁ κόσμος φλέγεται, χαλᾷ, ρημάζει,
κι' ἐδῶ τὸ γλέντι πέρνει καὶ δίνει.

Χειμῶνας ἄγριος... μαύρους κηλίδες
τῆς Ἑσπερίας σκιάζουν τὸν ἥλιο,
κι' ἐμεῖς πηγαίνουμε στῆς Ἑσπερίδες
νὰ πιούμε τσάι, νὰ πιούμε τιλίο.

Καὶ τὰ Βαλκάνια τώρα συστρέφει
Ἄρης χασάκης καὶ κροκόπος,
κι' ἐδῶ γὰρ γλέντια μεγάλο κέφι...
εὐτυχισμένος ὁ λ' ἦθαι τόπος.